1902-10-15

SENDER
Christian Brandstrup

RECIPIENT
Laura Warberg

FACTS

Document type:
Letter

Language:
Da

Date explanation:
Datoen er skrevet øverst s. 1

Mentioned people:
Jørgen Brandstrup
Ludvig Brandstrup, visedigter
Thora Branner
Louise Brønsted
Alhed Larsen
Johanne Christine Larsen
Christine Mackie
Otto Emil Paludan
Ellen Sawyer
Albrecht Warberg
Andreas Warberg, Albrechts far
Astrid Warberg-Goldschmidt

Archive:
Kerteminde Egns- og Byhistoriske Arkiv, BB2655

Trykt udgave:
Nej

Provenance:
Gave til Østfyns Museer fra en efterkommer af Louise Brønsted

TRANSCRIPTION

[Fortrykt på side 1:]
C. BRANDSTRUP

[Håndskrevet i brevet:]
15/10 1902

Kjære Laura!

Tak for sidst! Hvor det dog er mærkelig ufatteligt, at den kjære Abba er borte for stedse, at man aldrig mere skal se hans rare milde Ansigt og mærke den rolige hygge, som formelig straalede ud fra ham. Du kan tro, det kneb vældigt for mig at komme kjørende og savne ham i kontorvinduet og bagefter at gaa rundt i Stuerne og savne ham, som jo altid har været en saa mageløs elskværdig Svoger. Og det gjorde mig saa inderlig ondt for Eder alle, ikke mindst for Børnene, hvis store Sorg var saa tydelig og rimelig, ja vi holdt jo alle meget af ham, men Du er dog den, der maa savne ham mest, Du stod ham nærmest, Du kjendte ham tilfulde med hans Fuldkommenheder og Skrøbeligheder, og det gaaer jo altid saaledes med linierne om en kjær Afdød, at det efterhaanden forklares, saa at man husker mere og mere alt det gode og smukke, medens Mindet om Fejlene og Skrøbelighederne træder mere og mere i Baggruden. Det er godt, at det er saaledes. Jeg kan da kun ønske Dig, at Du, naar du nu kjæmper med dit store tunge Savn, snart maa komme til Ro i Tanken om alt det gode og smukke, der var ved ham og om, at hans Timeglas i Virkeligheden var indsunket, han havde vist faaet, hvad Livet havde til ham af godt, og det vilde vist være Synd at ønske ham tilbage, hvor gjerne vi alle vilde se ham igjen. Vi have jo stadig talt meget om Dig og Børnene og hele Hjemmet i "Haabet", og vi længes meget efter at erfare, hvorledes det vil gaa, om Du kan og vil blive boende, og meget andet, og det er jo rimeligt, at der slet ingen Bestemmelse foreløbig kan tages. Det vil naturligvis først lidt efter lidt klare sig for Dig, hvorledes alt kan og bør blive. For os alle staar det selvfølgelig som en tiltalende Tanke, at ens dejlige Hjem skulde kunne bevares, men jeg for mit Vedkommende ser godt en hel del af Vanskelighederne. Naa, nu bliver Du jo da foreløbig i Vinter. - Jeg skal have fat paa et Brev til Ellen, som jeg har sat mig for, at hun skal have til Svar paa et saare elskværdigt Brev, jeg fik fra hende. Jeg havde skreven 3 Sider til en Beyndelse, Aftenen før Abba døde, om Bedringen, der var indtraadt osv, men nu maa jeg begynde paany. - Da vi forleden kom hjem, laa "St. Georg og Dragen" jo og sov. De havde været artige og flinke under vor Fraværelse, det er meget sjældent sket, at vi begge har været flere Dage borte fra dem. "Dragen" (Ludvig) er atter bleven N_o_ 1 i sin Klasse, medens Jørgen er kommen ned fra N_o_ 5 til N_o_ 6, paa Grund af

Anmærkning for "Urolighed og Uopmærksomhed". Hans Hovedkarakter er god nok. Ja de kjære Børn. De fylder mere og mere i Deres Forældres Tilværelse, jo ældre de bliver, det er saa mærkeligt at tænke paa, at man om ganske faa Aar har et Par voxne Sønner, om man lever. Ludvig har en for saa lille en Dreng mærkelig Evne til at lave Historie. Han husker det væsentlige og gaaer let hen over Bitingene og faaer snart et Overblik, som er ret paafaldende for hans Alder. Han har lettere ved at lære end Jørgen, medens jeg slet ikke troer, at hans Forstand i og for sig er bedre. - Hvor det er rart, at Du har Junge hjemme hos Dig nu, da alle andre vel ere rejste, hun maa være en stor Støtte for dig. Jeg tænker mig, at Du om nogen Tid kommer til at længes saa stærkt efter de 2, Du har i Kjøbenhavn, at Du rejser nogle Dage ind at besøge dem, og saa faar vi Dig forhaabentlig at se herude hos os. - Lev nu vel, kjære søde Laura! Hils Junge Palludan og de 3 unge Piger

Din hengivne Broder
Chr. B.

15/10 1902

C. BRANDSTRUP
ARKITEKT.

Kjære Laura!

Tak for sidst! Hvor det dog er mærkelig ufattelig, at den kjære Abba er boste for stedse, at man aldrig men skal se hans rare mieck ansigt og mærke den rolige Hygge, som formelig straalede ud fra ham. Du kan tro, det kneb vældigt for mig at komme kjørende og savne ham i Kontorvinduet og bagefter at gaa rundt i Stuerne og savne ham, som jo altid har været en saa magelös elskværdig Svoger. Og det gjorde mig saa indelig ondt for Eder alle, ikke mindst for Børnene, hvis stor Sorg var saa tydelig og sinnelig. Ja vi holdt jo alle meget af ham, men du er dog den, der maa savne ham mest, du stor ham nærmest, du kjender ham tilfulde, med hans Fuldkommenheder og Skrøbelighe-der, og det gaaer jo altid saaledes med Minderne om en kjær afdød, at det efter haanden

forklares, saa at man hinsker mere og mere alt det gode og smukke, medens Mindet om Fejlene og Skrøbelighederne træd mere og mere i Baggrunden. Det er godt, at det er saaledes. Jeg kan da kun ønske Dig, at Du, naar Du nu kjæmper med det store tunge Savn, maa maa komme til Ro i Tanken om alt det gode og smukke, der var ved ham og om, at hans Tiengles i Virkelighedens var indsundet, han havde vist faaet, hvad Lost havde til ham af godt, og det vilde vist være Synd at ønske ham tilbage; hvor gjerne vi alle vilde se ham igjen. Vi have jo stadig talt meget om Dig og Børnene og hele Hjemmet i „Haabet", og vi længes meget efter at erfare, hvorledes det vil gaa, om Du kan og vil blive boende, og meget andet, og det er jo rimeligt, at der slet ingen Bestemmelse foreløbig kan tages. Det vil naturligvis først lid efter lid klare sig for Dig, hvorledes det kan og bør blive. For os alle staaer det selvfølgelig som en tiltalende Tanke, at Ens dejlige Hjem skulde kunne bevares, men jeg for mit Vedkommende ser godt en hel det af Vanskelighederne. Naa, nu bliver Du jo da foreløbig i Vinter. – Jeg skal have fat paa et Brev til Ellen, som jeg har sat mig for, at hun skal have til Svar paa et saare elskværdigt Brev, jeg fik pr nende. Jeg havde skreven 3 Sider til en Begyndelse, Attenen for Abbe Døde, om Bedringer, der var indtraadt os o, men nu man jeg begyndt paamy. – Da vi forleden kom hjem, laa St. Georg og Drayen" jo og sov. De havde vænt" altige og flinke under vor Travaelse, Det er meget sjeldent slet, at vi begge have vænt flen Dege bøste fra dem. „Drayen" (Ludvig) er atter bleven No 1 i sin Klasse, medens Jørgen er kommen ned fra No 5 til No 6, paa Grund af Anmærkning for „Uroligheid og Uopmærksomhed". Hans Hovedkarakter er god nok. Ja de Hjære Børn, De fylde mere og mere i dens Forældres

Tilvæselse, jo ældre de bliver, det er saa mærkeligt at tænke paa, at man om ganske faa Aar har et Par voxne Sønner, om man lever. Ludvig har en for saa lille en Dreng mærkelig Evne til at lære Historie. Han husker det væsentlige og gaaer let hen over Bitingene og faaer derved et Overblik, som er set paafaldende for hans Alder. Han har lettere end at lære end Jørgen, medens jeg det ikke troer, at hans Forstand i og for sig er bedre. – Hvor det er rart, at du har Junge hjemme hos dig nu, da alle andre vel ere sigte, hun maa være en stor Støtte for dig. Jeg tænker mig, at du om nogen Tid kommer til at længes saa stærkt efter de 2, du har i Kjøbenhavn, at du rejser nogle Dage ind at besøge dem, og saa faa is dig forhaabentlig at se herude hos os. – Lev nu vel, kjære søde Laura! Hils Junge, Palludan og de 3 unge Piger.

Din hengivne Broder

Chr. B.